

SIMOR ANDRÁS

Tavaszcvaró

VERSEK

BUDAPEST

© Simor András, 2010

Hol van Ady Endre,
aki harcát elveszti?
Vézna bánat sírdogál.
Széliében, hosszában
csak kavargó, rút homály,
csak kavargó, rút homály.

Roszbabra jött rosszabb,
és a jónak nyoma sincs.

A várt Leendő sehol.
Vén kuruc esetben
lova nélkül bandukol,
lova nélkül bandukol.

Élni lehet így is,
méltatlanul, kicsinyég,
vagy tengődni, de minek?
Sötétlik Jerikó,
erőtlenek a szivek,
erőtlenek a szivek.

(Részlet)

Letölthető:

[\[PDF formátumban \]](#) [\[EPUB formátumban \]](#)

Én ízig-vérig spanyol vagyok, és lehetetlen volna földrajzi határainkon kívül élnem. De gyűlölöm azt, aki csak azért spanyol, hogy spanyol legyen. Én mindenkinek a testvére vagyok, és megvetem azt az embert, aki egy elvont nacionalista eszmének áldozza magát, csupán azért, mert bekötött szemmel szereti hazáját. A jó kínai közelebb áll hozzám, mint a rossz spanyol.

*(Federico Garda Lorca és Bagaria
karikaturista beszélgetése,
András László fordítása)*

ALSZIK A LÉLEK

Őszi vers

Esővel, borúval
jön az ősz,
dolog közt az ember
elidőz,

nézi, zápor hull-e
odakint,
rozsdás levél szélben
hány kering.

Hogyha macska volna,
nyávogó,
lesné az ablakból,
hol a hó.

Új tavaszra várva
odabent,
szívében igen nagy
most a csend.

Ez a halál csendje,
közelít,
hallgatja morajló
vizeit.

Kora reggel

Ismét eljönnek hozzánk, ahogy jöttek, míg éltek,
hajnali röpke órán hozza őket az álom,
apám és felesége, közelednek az utcán,
valódián és élőn, még léptüket is látom,

marasztalnám az álmot, lépjenek ki belőle,
ne jöjjön ébredésem, reggeli krákogásom,
valódián és élőn, ők jöjjenek, mint jöttek,
hajnali röpke órán, át életem, halálom.

Képeslap

Még itt a fűre nyár,
de hull a füge már.
Jövőre lesz megint?
Csönd fülel odakint,
mint pihenő számár.

Epilógus

Szakáll sercen,
gyomor fáj,
belep sűrű
folyondár.

Készülődöm
göröngynek,
szem hunyorgat,
hát görnyed.

A vers botlik,
alig jár,
mankó nélkül
kalimpál.

Keresem, ki
én voltam,
égen csillag
kilobban.

Románc egy foghoz

Szenvedtem miattad,
rágj ezentúl szépen,
hiszen görcsbe rándult
gyökeredtől képem.
Orvosságot faltam,
nem aludtam éjjel,
láttam Szarka doktort,
aki tű hegyével
tisztogat, birizgál,
kegyetlen fog, téged,
miközben én fájok,
ideg kínoz, éget.
Bár ne lennél számban,
ó, ha kiköpnélek,
erre vágyik bennem
kialvatlan lélek,
ám ha nem fájsz végül,
megdicsér ez ének,
rágj még harminc évig,
vagy ameddig élek.

Álom

1.
Nemtudomhol
nemtudomkik
vallatnak

2.
Egyet tudok:
meg
 akarnak
 ölni

3.
Koszor ruhában
autón
visznek haza

4.
Üres a lakás
eltűntek
a macskák

5.
Fiamnak
telefonálok
e-mailt küldök

6.
Lehallgatják
telefonomat

7.
Ellenőrzik
e-mailjeimet

- 8
Nemtudomhol
nemtudomkik
figyelnek

Szieszta

Alszom. Velem két macska alszik zöld takarón,
dorombolásuk oly nyugtató, azt hallgatom.
Légy repül erre, hessegetik, messze repül,
álmat őrzi, jó Bagirák, nesztelenül
mozdulnak olykor. Alszik a zaj, pille se száll,
menekülőben, fut odakint, hol van a nyár,

füge a fáról már lehullik, sárba ragad,
le kell törülni jól a cipőről mind a sarat.
Mordul október, nyári kedvre gyorsan esőz,
megáll a lejtőn, szélbe szagol s elfut az őz.
Ablakot csukjunk, maradjon kint téli hideg,
alszik a lélek, dideregni, fázni minek,
húzd fel a paplant, szem csukódik, éjszaka jön,
alszik a hangya, lyukba bújik kint a mezőn.

Első távirat

Még beszélgetnék, fecsegnék vidáman,
de tegnapi helyén ma már hiány van.
Yolanda elment, üres a lakás,
az ittnemlétét nem pótolja más.

Második távirat

Villamoson spanyolul magyarázok
annak, ki már velem szemben nem ül.
Irhatok e-mailt, eljut Havannába.
De a lélek odáig nem fütyül.

Levél

„Éra un sueno” – üzen az e-mail.
Hirtelen ősz lett, most süvít a szél.
Tényleg hideg van azóta. Nem úgy,
mint akkor, hiszen a dér fűtta út
nem látta még a telet, a havat.
Törékeny virág fázva bólogat,
levele ijedezik odakint,
melegért a konvektorra kacsint.
Csak ennyit írok. Nem is válasz ez.
A délután álmából ébredez,
akár macskám, aki játszani hív.
November jön, és didereg a szív.

Vén varjú

Az utcán egy madár billeg át,
látni a havon lába nyomát.
Néha meg-megáll, már nem repül,
mögötte árnyék, kíséretül.
Lomha, mogorva feketeség,
reá hiába derül az ég.
Váratlan veszélyre nem ügyel,
macska elől se menekül el.
Csak baktat, ő se tudja, hova,
nincs kedvenc fája, se otthona,
hóbuckák közt szemet nem keres,
útja halálút, már végleges.

Temető

Mókus hol itt, hol ott
ugrál a sírokon,
ágot a szél lehúzó,
súlyával földre nyom.
A halottak után
nem marad semmi nyom.

Fázós tavasz

Bújik a nap. Felhő
didereg az égen.
Kinyílna a rügy, de
nem nyílik ki mégsem.

Tavaszodra kéne,
kabátot ledobni,
bizsergeti lábam
téli gyapjú zokni.

De a tavasz jöttét
hiába csicsergik
madarak a fákon,
nem csapnak be senkit.

Tél volt és tél készül
odakinn és itt benn.
Bokrokat fagy csonkol
rémült kertjeinkben.

Chagall-kép, 2009-ből

Isten felszállt a villamosra.
Fehér szakálla volt és kenyeret evett.
Fekete piszok volt a körme alatt.
Az emberek odébb húzódtak, ne érintse meg őket.
Mit akar itt ez a bűdös Isten?
Én is másfelé néztem zavaromban.

Variáció

A bűdös Isten
ezúttal tetves is.
– Le kéne szállnia –
mondja az egyik utas.
– Majd leszállók –
feleli,
és tovább vakaródzik.

Ima

Parodontax,
segíts rajtam,
már utálom,
hogy fogam van.

Nincs ínyemre
vérző ínyem,
fuser mester
volt az Isten.

Őt nem hívom,
kontár ügyis,
gyatrán bütykölt
csontot, húst is.

Így kínlódott
Adám hajdan.
Parodontax,
segíts rajtam!

Portré

Dani uraság verset ír,
előtte szép, árkus papír,
a gyertya lángja imbolyog,
készülnek konok verssorok.

Zsörtöl a hitves: „Mennyi jó
gyertyát pazal ez a bohó,
ma se más, önfújú gyerek,
egyszer fenekére verek.”

Sugdós a nép a kúrián:
„Bolond az uraság netán.”
Ezt is elnézik, szeretik.
A lelkész látja verseit:

„Kazinczy kezébe valók!”
Erre csak legyint, vagy morog.
„Irka-firka, kit érdekel.”
Ő volt Berzsenyi Dániel.

JAJDULÁS

Életkép

Disznólábat hoz egy ripők,
megrezennek a vascipők,
szégyenkezik a Duna-part,
nem akar látni ily magyart.

Horthy Miklós üzenete

A Gábor Andor-félék
nyúlcipőt húznak holnap.
Szavam ne feledjétek:
„Páran fürödni fognak.”

Arckép

Fitymál, köp nevem hallatán,
mert párttitkár volt hajdanán,
és emiatt nem bírja ki,
hitét ha őrzi valaki.

Ifjú kommandósoknak

Egy elűzött író, a legjobbak közül, rémulten
Fedezte fel, hogy az elégetett
Könyvek listájából az övét kihagyták.

(Bertolt Brecht: A könyvégetés)

Ellenetek szólok,
ne hagyjatok itt.
Vegyétek le
könyvem a polcról.
Firkáljátok össze.
Tépjétek ki az oldalait.

Jajdulás

Ha szólok veletek,
a feszítő harag
hasgassa fületek!
Mint föld alatt a mag,

mint a falban a kő,
egy jelre várok itt
villámmal ébredő,
csatázó hajnalig.

Mint dühös Habakuk
beszélt, a hajdani
próféta, ugyanúgy
kezdek kiáltani,

üssetek, verseim,
tűzzel égessetek,
gyújtózsínór a rím,
ezt hallja fületek!

Választás, 2010

Szavazni a Marsra megyünk,
mert ott még rosszul állunk.
A komcsi bolygón győzni kell.
Kitartás! Odaszállunk.

A politológus

Különleges állatfaj.
Becsületes kutyához,
kedves macskához
nem hasonlítható,
noha ugat
és nyávog.

Szemük kifordul,
no nem azért,
mert
a jövőbe mered.

Azt kémlelik,
ami
nekik hoz hasznót.

A gyengét,
a munkanélkülit,
a cigányt
véletlenül se védik.

Szaporák,
jó túlélők.

Utókor, egérrel

Elődöm még a költő
lábujját rágta éjjel.
Eltelt egy emberöltő.
Beérem kötetével.

Vers a Cirkusból

Baloldali
medve vagyok,
ha füttyülnek,
táncot ropok.

A talpamat
emelgetem,
kicsiny porond
elég nekem.

Vagyok, amíg
mézet nyalok,
ennek-annak
hajbókolok.

Táncoltatom
derék fiú,
posztjára ő
igen hiú.

Medve vagyok,
baloldali,
szép a táncom,
deli dali.

A fenyőről

Recseg, ropog, tövig
hajlik, mégsem törik,
ellenáll a fenyő.
Agyarával a szél
törzsébe tép, de ő
tört ránt, a túlevél
ágain újránő.

Kölcsey Ferenc képzelt levele Györe Imréhez

Imrém,
a politikai állapotok
retteneteseek.

A helyi
rendőrségek
mutyiznak
a betiltott Gárdával.

Fekete ruhás
ifjak
vonulnak
hol itt,
hol ott.

Alig
tudom megtartani
a mértéket s irányt.

Szocialista polgármesterek
engedélyezik
a neonácik sajtótájékoztatóit.

A Vezér
somolyog.

Az Elnök
hallgat.

Haza és haladás
valának jelszavunk
s épségben egyik sincsen.

Imrém,
a véred
nem oktalanul
tört ki
ereidből,
és hagyta el
bőrödön át szivároogva
a tested.

Az ország
Szégyen alagútba
lép be,
ott masíroz.

A te zászlódat
már
tiltani se kell,
eszébe se jut
senkinek.

Elvégezetlen dolgok
vesznek mindünket körbe.

Európa
szemétdombján
Hunnia

kukorékol.

Profán alexandrinok

Álmomban taccsra téve munkások beszélgettek
 ravasz direktorával a nagy Könyvkiadónak.
 Jelen volt Györe költő, aki mindezt megírta,
 nyíltan, nem rejtett módon. Ám a ravasz direktor
 hamiskás mosolyával a munkásokhoz fordult
 azt tanácsolva nékik, hogy bajukat feledjék,
 hiszen vidám barakkban építik saját házuk.
 Nem is direktor volt már, de maga Kádár János,
 és Hruscsov Gorbacsovval Thatcherrel kötve alkut
 arról, hogy Györe Imre, megátalkodott költő,
 írjon másféle verset. Felüvöltöttem akkor:
 „Hazudik ez az ember, csak egyet akar, azt, hogy
 ti ne legyetek Osztály, csak bocsánatot kérő
 szegények, kiknek házát kolbász kerítés védi.”
 Ilyen volt ez az álom, vagy inkább ilyesféle,
 itt, Venezuelában, hol Hugó Chávez Frías
 arról beszél a népnek, mit kell tennie végre,
 Krisztust és Zarathusztrát együtt idézve olykor,
 büszkén, kétségbeesve, és azt mondja, előre,
 legyetek mind kemények, mert akkor győzni fogtok,
 és nem menekül fákra a homo sapiensnek
 utolsó maradéka, éppen csak homo-féle,
 házat, kertet veszítve, és mindent, amit elnyelt
 a Világbank, a tőke, roppant gyomrában Jónás.
 Mondom, egy ilyesféle álmot álmodtam éjjel,
 s felriadva belőle leírtam ezt a verset
 kettőezer kilencben, a caracasi éjben,
 autózajban, a vécé ülőkéjén, miközben
 kakálnom kellett volna rostélyost megemészelve.

Mustra

Jön Ladányi, a nyakán piros sál van,
 Györe Imre jön, és azt kérdi: „Hogy vagy?;
 Hídon állok. Aztán az álom otthagya.
 Egy teniszlabda böködi a hátam.

Rejtőzködik a Nap az esthomályban,
 nem döntötte el, fellobban-e holnap.
 Odatúlról integetnek a holtak,
 ők befejezték, virgoncabbak nálam.

Bízzuk a tűzre. Semminek sincs vége.
Lesz még új hadrend. Kezdődik a mustra.
Jön Éluard is, a túlpartra lépve.

Verse lépcsőin a kommunizmusba
ér Majakovszkij. Holdat tűz az égre.
Éjszakánkban csillagait kigyújtja.

Kórházban

Györe Imre húsa hol van?
A Holdon ül, pislog onnan,
csontsoványan, elmenőben
szaros-húgyos lepedőben.

Miért jöttünk le a fáról,
ha értelmünk nem világol?
Ezt kérdezte, rezgett lába,
messze készült, Máshovába.

Jegyzet: Az első sor Györe Imre utolsó verssora. A kórházban mondta nekünk, amikor Tabák András meg én meglátogattuk, és hozzátette, hogy ha hazakerül, megírja a hozzá tartozó verset.

ÚJ LUZITÁN DAL

Egy színházi előadás után

Nem érzik, nem sejtik, a pestis
városunk felé közelít,
a tetvek tetve érkezőben,
és védelméről biztosít.
Vezeti a gyanútlan népet
és ölni kész ordasait,
a mi bűnünk, nem állítottuk
meg a gengsztervezért, Uit.

Új luzitán dal

Szeresselek-e ezután is?
Megengedi a becsület?
Horthy lova nyihog a ködből,
s mögötte Szálasi üget.

Európának szégyenévé
leszel maholnap, nemzetem,
hallgassak erről, mit lehet még
hetvenen felül vesztenem?

Azt mondták, hallgassak gyerekként,
bújtatva gyilkosok elől,
most a gyilkosok unokáit
látom jönni mindenfelől.

Lobogójuk leng, nem a tiltott,
nem az üldözött, az enyém,
melyet egykoron Rimbaud látott
bíborlani Párizs egén.

A munkás nem tudja, mi végre
engedik meggyűlni a bajt,
s nem gyámolítják, ahol ő élt,
az eltemetett gyáripárt.

Vesztes vagyok, de vesztesebbé
lehetek végül, ezt tudom,
horogkeresztes csürhe készül
új menetre régi utón.

Szitokszavuk hallom naponta,
leheletük arcomba csap,
szabad-e sírni, átkozódni
ezért a Kárpátok alatt?

Szeresselek-e ezután is?
Megengedi a becsület?
Horthy lova nyihog a ködből,
s mögötte Szálasi üget.

A riogató

Én, Kasszandra, szerencsétlen királylány,
a jövendőt hiába ismerem.

Apám, anyám, bátyáim kinevetnek,
Trójában riogató a nevem.
Hallgatok inkább. Mit mondjak ezeknek?
Apollón átka ül életemen.

November

Pocsolyákra permetez
őszidőt a teelő.
Avarban morzsát keres
egy didergő teelő.

Pillanatfelvétel

Tévelygő pelikán
télidőn itt köröz.
Remeg a gyöngé őz,
a hegy, alvó titán,
álmából felriad.
Ámul, e madarat
itt feledte az ősz.

Sejtelek

Faágot szél himbál,
ablakon át nézem,
ott heverek holnap,
sziesztázó szélben.
Lengenek az ágak,
tülevelük érzem.

Tavaszváró

Március,
sovány, erdei hiúz,
egy elbújt napsugarat
a földből kihúz.

Venezuelai jegyzetek

Tucacas

Vitorlázik egy madár,
nevét nem ismerem.
Hangya mászik a fűvön,
azután kezemen.
Kéklő láthatár mögött
alszik a végtelen.

Félálom

Mintha macskám volna itt,
érzek furcsa valamit.
Sziesztázni jött velem,
átugrott a tengeren.

Európára gondolva

Milyen világ lesz, mit holnap
magunk mögött hagyunk?
Földanya elégedetlen,
rossz fiai vagyunk.

Iguána

Zöld őszállat álldogál
mozdulatlanul.
Egyetlen hangot sem ad,
levelekbe túr.
Ha nem lesz emberiség,
beszélni tanul.

Költészet

Az ollófarkú madár
a szélbe verset ír,
nem kell neki papír,
tétova rímre se vár.

Bajo Estrellas

Csillagom a mélyben él,
turistákkal nem beszél,
megvan ága, mind az öt,

akárcsak tegnapelőtt.

Csurun-meru

Sziklából víz zubog,
elnyeli a napot.
Látta az indián,
ki barlangban lakott.
Nem tied, nem enyém,
álmát őrzi a hold.

Harmadik elégia

Miguel Hernándeznek, a költőnek

Mintha árnyaddal mennék kézen fogva,
megyek a magaméval,
olyan földön át, mely szőnyeg-csönd foglya,
és mit a ciprus még sötétebbé mar.

Ezt írta
Jorge Manrique dalára emlékezve,
mikor Garda Lorca,
aki *annyi* volt, meghalt a földre esve.

Harcát a nép most nélküled víjja,
hej, Federico Garda!
Ezt Budapesten Radnóti írta.

Mikor Miguel Hernándezt
Franco tábornok a halálba lökte,
csöndebb csönd
lett
a börtön csöndje.

Hol volt Valentin, a vulkán,
kinek
vasból volt a könnye?

Hol Manuel Moral,
a kalapács nélküli üllő?

Spanyol halál
járt Európában,
áldozatait
krematóriumokba küldő.

Ez történt hatvannyolc éve.

És újra
kigyúlni készül a búza,
szétesni a kéve.

Hol vannak
a holtak,
a komisszárok?

Csak a csönd,
csak a semmi,
mint
üllő,
kalapácsát ha elveszti.

Miguel
naponta meghal.

A tegnap
nem ért véget.

Európa a csönd foglya,
a ciprus
még sötétebb.

Téli vers

Mínusz tizenkét fok van. A hideg
csípős. Az ember ilyenkor rideg.
Almában megborzong a Földgolyó.
Egész éjszaka hull, csak hull a hó.
Pacsamama felriad, nyugtalan.
Félelemre sokféle oka van.
Arad a tenger, megolvad a jég.
Lila tüskéit mereszti az ég.
És úszulnak ránk bőszült ordasok,
kiknek foga vérünkre acsarog.
Fázik a lélek, ébredni se jó.
Már bennem esik hajnalban a hó.

Történelem

P. őrnagy
egy fekete hajú lánynak
azt mondta
a Gyorskocsi utcában:

„Aranyoskám,
ha itt egyszer demokrácia lesz,
utána fasizmus jön.”

Eltelt egy fél évszázad.

„P. őrnagy
tudott valamit” –
mondja nekem
egy fehér hajú asszony.

Ítéletidő

Másképp süt a nap,
mert éppen nem süt.
Szörnyű gödörnek
mélyére estünk.

A fákat vihar
rengeti, tépi.
Minket se fog már
eztán kímélni.

Ítéletidő,
megérdemeltük.
A Mindenségnek
többé nem kellünk.

Volt egy Földgolyó,
elgurult, nincsen.
Dákóját rázza,
dühöng az Isten.

Ötsoros

Odakint és idebent
érezni a hideget.
Virág kelyhe lekonyul,
fájnak izmok, idegek.
Árnyak szállnak. Alkonyul.

Kérdés

Táncolni kezd a denevér,
tegnapi lidérc visszatér,
a hegyekből farkas vonyít.
Mire ébredünk hajnalig?

Válasz egy nyilatkozatra

Az ellenzék vezére szerint
hazánk olyan,
mint
a világháború után.

A világháború után
három hónapig
hallgattam.

A hatéves
ezt tanulta meg
a Gömbös Gyula árvaházban.

A hetvenegy éves szerint
az ellenzék vezére
leginkább
Gömbös Gyulára emlékeztet.

Ebből
az következik,
hogy most
hallgatnom kell?

Frászkarikát
következik az.

2010. március

Hunnia

Soha ki nem mondom a szót én többé
Szovjetunió. Oroszország ez már, a szent,
ami volt: pópák és pogromlovagok,
Raszputyinok és fehérpribékek hazája.
Ez lett nagy reményedből, emberiség.

(Tabák András: Szvjataja Rosszija)

És az én hazámból mi lett?
Bohózat ország két évtized alatt.

Zadravetz páter Prónai Palival
odaillene a képviselők közé.
Házelnök pedig akár lehetne
a Kormányzó úr fehér lova is.
Petőfi, Ady, József Attila
szobra mementó a tereken:
Az a hon – volt, nincs, elveszett!

Nyelvtan

„Minden,
ami van,
megérdemli,
hogy tönkre menjen” –
idézte Goethét
Engels.

Mióta élek,
ebben a Van-ban élek,
mi tönkre megy
halálomig.

Átkozott igeragozás,
hiányzik belőle
a Lesz.

Kezdem beérni
a Leendő-vel
a Jövendő helyett,

De a Leendőd
éltet,
míg élek.

A Van-ra
nemet mondok,
nincs rá
más szavam.

Arany László olvasásakor

*Isten veled, nagy álmok mámora,
szép délibábok elfutó kora! –
ezt mondanám, ha az elmúlt világ
szép lett volna, és nem csak délibáb.*

Vagy délibáb se? Csak a képzelet
rajzolt elénk hagymázás képeket,
mik összedőltek, mint a kártyavár,
és azt se mondjuk utána: „Be kár!”

Megírtam egykor: házőrző ebek,
furcsán vonítunk, mert hátunk megett
nincs ház, ellopták ügyes tolvajok,
s vele az elhalasztott holnapot.

Ezt védem most? Nem! Más volt az enyém,
az életemet többre tettem én,
netán nem érti lányom, se fiam,
eszelősek voltunk mindannyian.

De szép bolondság volt, és igazabb,
mint amiről fecseg sok rémalak.
Róluk szólni se kedvem, se erőm.
Pöffeszkedjenek hülyén, vakmerőn.

Én azt őrzöm, mi nem volt, de lehet,
s ami több, mint hagymázás képzelet.
Holtan is hevít szerelmes pora,
szép délibábok nekemnincs kora!

Isten szól

1.

Mihály
kardja rozsdás
már
ki se tudja húzni
a hüvelyéből

Szenilis
öreg angyalok
siránkoznak
kikopott báránnyelzőkön

Teremtényem
Luciferre
hallgat

Valamit
tenni kéne
mielőtt
a Világegyetem felrobban

Mielőtt
a vörös Mars
belezuhan
a Tejútba

De nem mozdulok

Időm lejárt

Nézem
hova csapódnak
az üstökösök

2.

A Teremtés
el lett
hibázva

Én
mint öreg iparos
nem vagyok
büszke rá

Azt hittem
hogy
elválasztottam
a világosságot
a sötétségtől

Hogy
hajta a föld
gyenge füvet
maghozót
gyümölcstermő fát

Hogy felraktam
világítóul
az ég
mennyezetére
a Napot
a Holdat
a csillagokat

Most
itt ülök
a csillagoltó éjben

Rettegek

Ítélet

„Utáljuk
a kapitalizmust”
mondják
az Univerzum
mamutjai
a felhők

Hét angyal érkezik
az üvegtengerhez
ahol
tátognak a halak

Roppant
szélörvények
nézik
sajnálkozva
a Földet

A második
angyal
kitölti
poharát
a tengerekben
meghal a
minden élő

Vér szivárog
a folyóvizekből

Armageddonban
hajléktalanok
gyülekeznek

Én
János
nem látom
az Érkezőt

Zeloedeus fa mondja

Itt élek, Pasztmosz szigetén,
álmomban megjelent a Sátán,
az Elveszejtő, ősi Bálvány.
Forró olajban égek én.

Nem látom az Úr angyalát,
se lovon megjelenni Jézust,
a hűségest, a Nazarénust,
ki ügyünket viszi tovább.

A tengerben halott halak,
a parton félig döglött bálna.
Jahve, felelj, mi készül itt?

Jönnek ellenséges hadak,
elpusztítanak nemsokára.
Győzelmi torukat ülik.

Karácsony

Hópehely
lebeg el,
Karácsony
fára ül,
szétterül
az ágon.

Jézus úr
oda túl
olyan víg,
havaz most,
hamarost
pitymallik.

Öregek,
gyerekek
hevülnek,
fény ragyog,
csillagok
örülnek.

Jézus úr,
hazug úr,
hideg ver,
kint remeg,
megfagy egy
vénenber.

Hópehely,
lebeg el,
reá hull,
szemfedőt
szó a csönd
csalárdul.

Hol van Ady Endre?

Hol van Ady Endre,
aki harcát elveszti?
Vézna bánat sírdogál.
Széliében, hosszában
csak kavargó, rút homály,
csak kavargó, rút homály.

Rosszabbra jött rosszabb,
és a jónak nyoma sincs.
A várt Leendő sehol.
Vén kuruc esetten
lova nélkül bandukol,
lova nélkül bandukol.

Élni lehet így is,
méltatlanul, kicsinyég,
vagy tengődni, de minek?
Sötétlik Jerikó,
erőtlenek a szivek,
erőtlenek a szivek.

Hol van Ady Endre,
aki harcát elveszti,
és ki csúnyán pihen el?
Az idő nem mozdul,
ingoványbán vesztegel,
ingoványbán vesztegel.

Káromkodni kell most,
ütni szitok-szóval.
Szólni, mint Ézsaiás,
rettentőt kiáltva,
milyet nem tud senki más,
milyet nem tud senki más.

A kísértet

És megint Ady Endre,
ki mint csúf, rühes medve
mordul
zordul
és semmit se feledve.

Látja a Magyar Poklot
bugyrából
előjönni.
Tegnapelőtti
rémek serege éled.

Mégis baj van a Földön.
Homály kavarog,
köd jön,
elnyel országot, népet.

Cserepekben az ég,
a gondolatok ma kormok,
a gondolatok feketék.

Fölkel Ady Endre,
és mint csúf, rühes medve
mordul
zordul
és semmit se feledve.

Ma nem kísérik
csontváz-légiók,
egymaga lépked
a Tejúton végig.

Szeretne sereget szedni,
sok-sok mindent visszavenni.

Ki akar
sereggé lenni?

Jön, jön Ady Endre,
hogy minket
harcba küldjön,
egyedül jön.

Jóslat

Felhők szürkítik az eget.
Sötétedik az életem.
Kivédeni, mi fenyeget,
magam erősnek képzelem.
Látok egy bevérzett heget,
nyílik azután a verem.

A grund

Balla Zoltánnak és Simor Ágnesnek

1.
Az elhagyott
gyárépületben,
melynek
ablaküvegeit
kivágatta
egy maszek üveges,
fiatalok
ütöttek tanyát.
2.
Kopár falak közt
dal csendül,
fiúk és lányok
először
hallják,
hogy mit küldött
hitvesének
a német katona
nagy
Oroszországból.
3.
Akik a grundot
tőlük
elveszik,
legyenek
átkozottak.
4.
Perzsel a dal,
messzi mezőkön
fut,
Szibériáig
ér,
rettegnek tőle
új cárok,
bojárok
unokái.
5.
Lányok és ifjak
szíve
védi Ady urat,
Dózsa György unokáját.
Tűz csap ki
szívükből.

Kormos,
nagy szív
emelkedik
hajdani gyár fölé.

6.
Kezében tartja
szívét
az újszülött,
dobog a szív
védtelenül.

7.
Hú, tömegek,
hú, fiatalok,
tovább,
tovább!
Ha van remény
az Univerzumban,
ti vagytok az.

KÁROG A VARJÚ DÉLUTÁN

Február

Odúban bogár
alszik, moco­rog.
Fehérek a fák,
ágról fény csorog.
Téli álomból ébrednek
füрге verssorok.

Üdvö­zlet

„Jó reggelt kívánunk!” –
mondja a kutya,

aki a nénit sétáltatja,
azzal szalad a sarokig,
ahol a köre pisil.
Oldalt egy virág kinyíl.
Tavaszodik.

Veréb-szonett

– Veréb úr, látta Ön,
ismeri Tandorit?
– Kérdését köszönöm.
Még nem fordult meg itt.

– Egyszer majd erre jön.
– Kedves nekünk, amit
mond. Húvös nyárelőn
ilyen hír melegít.

Csipogunk majd neki:
De-zsó, De-zsó, De-zsó! –
azzal ugrándozik,

fejét billegtetni.
Hiszen bohóka ő,
így várja Tandorit.

Macskáimról

Van tőlük mit tanulnom.
Kezemhez nyújtják lábuk,
mintha lábuk kéz lenne.
Morgásuk jelzi: rájuk

számíthatok, ha baj van.
Esznek, alusznak, élnek.
Hiábavaló dolgot
nem tesznek. Nem beszélnek.

Alsóbb fokán volnának
az evolúciónak?
Többet éreznek, mint én,
és sejtésben is jobbak.

Életük tíznehány év.
Nem változnak halálig.
Zöld szemük a sötétben

megbízhatón világít.

Emeninek

Szívembe és az órarendbe
beírtalak, Emeni Ghoneim!
Nevedre vígan csendül ím, a rím,
egy quartinát be is fejezve.

Van ám második, mily szerencse!
Térjek a tárgyra vagy inkább ne? Hím-
rím tétovázik, mint egy lomha gím.
Tercinám dolga, hogy kifejtse.

Régimódián kezdem: „Ámor úr,
íjára nyilat helyez álnokul.”
Majd modernebbül: „Sérvem fáj csak.”

De én verset írok Emeninek,
és kihegyezem hímrímeimet,
remélem, célba is találnak.

(Farok, melyet a műtőben illesztett a tercinákhoz)

Nyilát Ámor rossz helyre lőtte ki.
Sérvemet operálják, Emeni.

Félénk hexameterek

Drága barátném, hányszor vallják még teneked, mondd,
várjak holnapig, akkor mondjam fél hülye vénként,
hogy szerelemmel néz a szemem rád, bár szemüveggel,
és hogy a náthám is szerelemmel prüszköl utánad?
Vírus időben hányszor vallják még teneked, mondd!
Zsebkendőbe, papírba a taknyot fújja az orrom,
ez ma a helyzet, látod, mégis báva eszemben
barna szemed jár... Fekszem az ágyban két takaró közt.
Pásztori Múza sehol. Fáj hátam, fáj fogam is már.
Hát hogyan elmélkedjek most a csodás szerelemről
C-vitaminnal, vagy mézet csurgatva teámba?
Majd jön a vénség, pislog a szem, csigolyák töredeznek,
Ámor máshova lő, nem a szívbe, a kerge kamaszba.
Hádész hívja a költőd, Kháron apóval, a rusnya
révész rám vigyorog... Mondd, valljak-e újra, barátném?

Szerelmes vers, télutón

Dermesztő ez a február,
de hiába jönnek fagyok.
Ilyenkor élek igazán,
mikor Emenivel vagyok.

Vidámabban ketyeg a szív,
habár egy pillanat csupán.
Aztán búcsúzom. Indulok.
Károg a varjú délután.

Tavaszi

Előbújtak a rügyek,
ágakon zöld gyöngyök,
ébrednek a füvek,
az alvó göröngyök.

Hangya cipel valamit,
igyekszik a bolyba,
kivirágzik a csalit,
zöld a sziklák orma.

Vidám verset ír a víz
csevegő patakban,
ébred a táj, bennem is
gyönyörű tavasz van!

Végrendelet

Elkezdett rojtosodni,
halni készül az öltöny,
vele maradok mégis,
míg itt vagyok a földön.

Minek újra cserélni
ilyen hűséges társat?
Hisz úgy feszítetek benne,
akárha nyelnék nyársat.

Viszem fogadásokra,
ő protokoll barátom.
Együtt temesetek hát,

mikor eljön halálom.

Csettelés

Mobil csipog, madár szól
csettelve a faágról,
nem beszélte meg velem,
de várja feleletem.

Vettem jeled, madaram,
ne legyek olyan magam,
még mielőtt elszállok,
társalogni megállók.

Optimizmus

Kutya forog a fűvön,
tavaszi szélben szalad,
potyogtatja rímeit
viruló bokrok alatt.
Ugat, idegent ha lát,
és a karaván halad.

Éjszakai tűnődés

Rozi, a papó elmegy.
Több mesét nem mesél.
Ezentúl rendet sem rak.
Olyan lesz, mint a szél.

Kabátod alá bújik,
kicsípi arcodat.
Nyomodba lép az utcán
az alvó fák alatt.

ISBN 978-963-88123-5-3
ISSN 0866-44-20

Felelős kiadó a szerző

Felelős szerkesztő Tabák András

2010 Vasas-Köz Kft. Nyomda

Felelős vezető Badó Géza

Terjeszti a Könyvtárellátó Közhasznú Társaság
